

[K. B. Andersen.]

vilje, også kan føre til sådanne fremskridt i Berlinspørgsmålet, at det ikke fortsat skal bevare den spænding, der har omgivet det i nu snart mange år.

Den højtærede minister udtalte håbet om, at det måtte kunne lykkes at finde en løsning også på konflikten mellem Kina og Indien. Det må vel nu stå klart for alle, hvor ulykkeligt det er, at den faktiske regering for det mægtige kinesiske folk endnu ikke har fået sin retmæssige plads i FN. Den danske regering har i mange år givet den kinesiske regerings ønske om optagelse sin støtte og også gjort det i år, netop i disse dage; det bør fremhæves, at også den indiske regering har taget dette standpunkt og også igen i disse dage. De muligheder, som FN har som mægler og formidler, sådan som den højtærede minister pegede på det, må blive væsentligt forringet, når en af verdens store magter står udenfor. Det gælder i almindelighed, men det gælder selvfølgelig i særdeleshed i en situation, hvor Kina selv er indblandet i en strid af en så alvorlig karakter som den nuværende.

I forbindelse med omtalen af Afrika pegede den højtærede minister bl. a. på raceproblemerne i Sydafrika. Den udvikling, vi her er vidne til, må fylde alle med afsky og harme, også med alvorlig bekymring for den videre udvikling i et land, hvor de ledende kræfter — som nævnt af den højtærede minister — synes at handle på tværs af al fornuft, men også på tværs af de mest elementære menneskelige hensyn og fuldkommen blinde for en udvikling, der kun kan ende i en eksplosion. Jeg er glad for at bemærke, at der netop for få dage siden igen er givet udtryk for den opmærksomhed, hvormed vor delegation i FN følger denne udvikling.

Jeg kan kun være enig med den højtærede minister i, at spørgsmålet om udviklingslandene er et af de betydningsfuldeste, vi står over for, ja, med henblik på en langsigtet, konstruktiv fredspolitik vel det vigtigste. Derfor vil jeg gerne — for at føre dette store problem over på den hjemlige arena med det lidet, vi evner at gøre i denne sammenhæng — stille den højtærede minister et direkte spørgsmål. Det har været nævnt i pressen i de sidste dage, at regeringen — på grund af den økonomiske stram-

ning i den offentlige sektor — ikke skulle være til sinds at vedstå sit løfte over for befolkningen om at doble resultatet af u-landsindsamlingen op. Jeg går uden videre ud fra, at dette ikke kan være rigtigt, men vil gerne benytte lejligheden til at få et dementi fra allerhøjeste sted.

Vi er i en afspænding i den udenrigspolitiske situation. Men der er ikke tid til at hvile på den sejr, om man vil bruge det udtryk, som den vestlige verdens stærkeste magt har opnået. Der er først og fremmest al anledning til at vise mådehold i sejren, sådan som præsident Kennedy også gjorde det i sin modtagelse af ministerpræsident Khrustjovs brev i søndags. Skal denne afspænding føre videre frem ad nedrustningens og afspændingens vej, hvad vi alle håber den vil, er der brug for al god vilje, for al åben og fordomsfri vurderingsevne, for al forståelse for den anden halvdel, for nu igen at benytte Lorcass ord. Vi må ud af de fastlåsedede positioner og søge at leve op til en udenrigspolitisk tænkning, der svarer til den voldsomme udvikling, vi er midt i.

Men én grænse må vi sætte for fordomsfriheden og åbenheden: den må ikke få os til at prisgive den frihed, som for os er noget helt afgørende. Der er mange fejl både i Vesteuropa og i andre dele af den frie verden, og de er ofte ikke svære at få øje på; men så længe der er en fri debat, så længe der er demokratiske styreformer, er der også mulighed for at forbedre fejlene. Der, hvor den frie livsform, som vi ønsker at bevare, er truet, sådan som den var det af udviklingen på Cuba og de følger, den kunne indebære, dér må åbenheden parres med den fasthed, hvormed USA afværgede de skæbnsvangre trusler mod den frie verdens sikkerhed.

Per Federspiel: Jeg vil også gerne takke den højtærede udenrigsminister for den meget realistiske redegørelse for begivenhederne omkring Cuba. Vi har jo bevæget os et godt stykke fra 1947, hvor det endnu var skik i dansk udenrigspolitik at udtale sig i de forsigtigste og mest valne vendinger, at tage 3 skridt frem for derefter straks at tage 2 skridt tilbage.

Navnlig hilser jeg den højtærede udenrigsministers slutbemærkning om, at den